

ny, som den ærede foregaaende Taler mente var kommet til Veje derved, at Ministeren havde haft en lykkelig Haand, dette ny betragter jeg som noget af det værste ved selve Lovforslaget, thi her er en Uoverensstemmelse til Stede, som jeg tror, at det vil være saa temmelig umuligt at blive enig om. Denne Forskelsbeskatning var den ærede foregaaende Taler jo meget glad ved, men jeg skønner ikke rettere, end at den maa være uigennemførlig. Jeg gad vide, om det ærede Medlem mener, at Folketinget i det hele taget kan gaa ind paa en saadan Bestemmelse, eller om Ministeren nogen Sinde har troet, at det var muligt at gennemføre en saadan Bestemmelse i Folketinget. Denne Forskelsbeskatning, som han kaldte den, bestaar jo deri, at naar Næringen drives i en Kommune med højere Skatteprocent end Opholdskommunen, skal vedkommende betale Forskellen imellem hans Opholdskommunes og Næringskommunes Skatteprocent, men dersom det omvendte er Tilfældet, saa faar Næringskommunen ingen Ting. Nu er Forholdet jo saaledes, at som Regel er Skatteprocenten i Landkommunerne lav, fordi Hovedbyrden jo der er lagt paa Hartkornet, og den mindre Del, omtrent en Trediedel i Regelen — det bliver det gennemsnitlig for hele Landet — er lagt paa Formue og Lejlighed. Som Følge deraf bliver Skatteprocenten i Landkommunerne lav, medens Formue- og Lejlighedsskatten jo bærer Hovedparten af Byrderne i Købstæderne og derved bliver høj, og som Følge deraf ere Købstæderne, i hvert Fald som Regel, sikre paa at faa denne Forskel, medens Landkommunerne som Regel ingen Ting ville faa. Naar en Mand, der bor i en Købstadkommune, hvor Skatteprocenten er, lad os sige 8, driver Erhverv i en Landkommune, hvor Skatteprocenten er 2 eller 3, faar denne Landkommune ingen Ting; og det er Tilfældet for saare mange Erhvervs Vedkommende; det er særlig Tilfældet for mange Landerhverv. Navnlig naar en Ejer af en større Landbedrift bor her i Kjøbenhavn eller en anden Købstad, og den Landkommune, hvor hans Gaard eller Gods ligger, har en mindre Skatteprocent, kommer han ikke til at bidrage noget som helst til denne Kommune. Det behøver jeg ikke at udvikle videre. Jeg synes, det er saa iøjnefaldende, at dette Forslag, som den højtærede Minister her har lavet og fremstillet for os, vel er noget splinternyt, som vi aldrig have set før og noget af en saadan Beskaffenhed, at det gerne kan være, at det kan tilfreds-

stille Købstæderne, der jo vilde faa noget ud af dette Lovforslags Gennemførelse, men ogsaa af en saadan Beskaffenhed, at Landkommunerne ingen Ting faa. Det er jo noget, som selvfølgelig maa være umuligt at gennemføre.

Jeg skal saa forbigaa alle de følgende Paragraffer fra 10 til 25, uagtet der nok kunde være enkelte af dem, der kunde være Anledning til at tale om, men det er kun min Hensigt at berøre Hovedpunkterne. I § 25 vil man lægge Mærke til, at der tales om Hartkornsskatternes Fiksering. Det er Hartkornsskatterne til Amtskommunerne, der skulle fikseres saaledes, at til Dækning af Amtsrepartitionsfondens Fornødenheder skal der fremtidig ikke kunne udskrives et større Beløb end Gennemsnittet af de i Femaaret $\frac{1}{4}$ 1885— $\frac{31}{3}$ 1890 paa Hartkornet udskrivne Beløb. Men nu er der den mærkelige Bestemmelse i § 3 i Forslaget om Statstilskuddet til Kommunerne, at i hver Amtsraadsreds bliver Gennemsnittet af den i Treareet $\frac{1}{4}$ 1897— $\frac{31}{3}$ 1900 paa Hartkornet lignede Afgift at nedskrive med det Amtsraadsredsen tilfaldende Beløb, og der maa derefter i Femaaret 1902—1907 ikke i Amtsraadsredsen paalignes Hartkornet en større Afgift, end det saaledes nedskrevne Beløb. Naar man læser disse to Bestemmelser, som ere meget vidt forskellige og dog forelægges af samme Regering i sammenhængende Lovforslag, ved man ikke, hvad Meningen er. De to Bestemmelser kunne ikke forenes; den ene maa absolut forandres, for at de kunne komme til at ligne hinanden. I § 25 foreslaas der endvidere i sidste Stykke, at Fordelingen af det Beløb, som skal lignedes paa Kommunerne herefter udover den Fiksering af Hartkornsskatten, som er omtalt i Forvejen, enten skal ske i Overensstemmelse med de nugældende Regler, som vi alle kende, og som findes i Landkommunallovens § 50, eller ogsaa efter en ny Regel, som her opstilles. Den ny Regel skulde da bestaa i, at Halvdelen fordeles efter Kommunernes Hartkorn, en Sjettedel efter deres Folkemængde ved sidste Folketælling, en Sjettedel efter deres Areal og en Sjettedel efter Amtsraadets Skøn for samtlige Kommuner. Jeg tvivler meget paa, at ret mange Kommuner, i alt Fald i Jylland, vilde vælge den sidste Regel. Jeg betragter den som umulig. At fordele Udskrivningen paa Kommunerne efter deres Areal, det vil med andre Ord sige det samme som, at Kommuner med daarlig Jord, hvoraf der gaar mange Tønder paa